

ПЪРВА ЕВАНГЕЛСКА БАПТИСТКА ЦЪРКВА

БОГ Е НАДЕЖДА

ИНФОРМАЦИОНЕН БЮЛЕТИН

ФЕВРУАРИ ' 2008

Варна, ул. „Франга дере“ № 27, тел. 307 725

СТИХ ЗА МЕСЕЦА

„А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярата, така че чрез силата на Святия Дух да се преумножава надеждата ви.“

Римл. 15:13

ПРЕЗ МЕСЕЦ ФЕВРУАРИ ЩЕ СЕ МОЛЯ ЗА:

- всички непознати - приготвили и изпратили пакети за Рождество Христово;
- Божието водителство на църквата ни през 2008 г.;
- Домовете за деца-сираци в България;
- децата в Бързица;
- болните и самотните;
- родените през месец февруари;
- работата на украинските мисионери семейства: Татяна и Сергей, Ирина и Алексей;
- духовен растеж на църквата;
- подобряване финансовото състояние на църквата.

РОЖДЕНИЦИ ЗА М. ФЕВРУАРИ

11.И.	<i>Лиляна Шопова</i>	32 02 74
13.И.	<i>Валентина Костадинова</i>	46 59 02
13.И.	<i>Пенка Митева</i>	47 19 15
14.И.	<i>Елена Маринова</i>	82 14 63
17.И.	<i>Теодора Василева</i>	77 74 47
18.И.	<i>Наталия Ефтимова</i>	(0518) 43 600
19.И.	<i>Методи Ангонов</i>	
22.И.	<i>Петър Николов</i>	33 03 36
25.И.	<i>Недка Иванова</i>	33 21 40
28.И.	<i>Мария Харизанова</i>	78 48 80

КАЛЕНДАР – СЪОБЩЕНИЯ

- От м. февруари има промяна в реда на богослуженията:
в сряда няма да има молитвено събрание
в неделя - от 10 часа - Библейски урок (до 10.45 ч.)
от 11 ч. - богослужение с проповед
- На 3 февруари - Господна трапеза и жертвен ден.
- За романтичните - 14.02. - Свети Валентин - подарете нещо красиво!

Веднъж един човек казал: *„Ако имах още малко пари – бих ги дал на Бог, но нямам толкова колкото да посрещна нуждите на семейството си.“*

Същия човек казал отново: *„Ако разполягах с още малко време – бих го посветил на Бог, но всяка минута ми е ангажирана с работата, семейството, хобито, и други задачи – всяка минута е разчетена до последно“.*

И същия човек казал отново: *„Ако имах талант – бих го дал на Бог, но нямам хубав глас; нямам специални дарби; никога не съм ръководил група; не мога да мисля бързо и разумно така както бих искал.“*

Бог бил докоснат от тези думи на човека, и макар това да не е присъщо за Него, Бог дал на човека пари, време и велик талант. И тогава той чакал, чакал, и чакал...И след известно време, Бог повдигнал рамене и взел обратно всички онези неща от човека: парите, времето и великия талант.

След известно време човека въздъхнал и казал: *„Ако само имах онези пари обратно – бих ги дал на Бог. Ако разполагах с онова време – бих го дал на Бог. Ако можех да преоткрия онзи велик талант – бих го посветил на Бог.“*

И Бог казал: *„О, я стига и млъкни“.*

И тогава човека започнал да споделя с някои от своите приятели *„Знаете ли, не съм много сигурен, че вярвам в Бога повече“.*

Скъпи братя и сестри, този пример изпъква толкова добре на фона на сериите проповеди от книгата Неемия, които нарекохме *Време за Градеж*. Много често ние си намираме подобни извинения, за да извиним собственото си нежелание да направим онези неща, които Бог очаква от нас. Но тази илюстрация изпъква и на фона на предизвикателството към нас – да дадем своя принос към служенията на църквата и на Божията работа като цяло.

Ти си толкова важен за Бог, че Той пожертва Сина Си, за да ти дари спасение и вечен живот. Ти и аз сме били спасени с цел – да прославяме Бог като разказваме за Божията любов на хората, които живеят без Него, като прилагаме духовните си дарби за изграждането на църквата Христова, като даваме от времето си в служба на Бога, и като подпомагаме живота и служението на местната църква чрез нашите финансови ресурси.

Аз ви приканвам да прекрачим прага на страха от безпаричие и да прегърнем Божието обещание: „*И ето, Аз съм с вас през всичките дни на свършека на века*” (Матей 28:20б).

Тогавя ще можем да видим какво ще извърши „*добрата ръка на нашия Бог*”.

Молитвата ми е Бог да работи в сърцето на всеки човек и Той да ръководи ръката, която ще обещае своята подкрепа, защото „*Бог обича онзи, който дава на драго сърце*” (2 Кор. 9:7).

п-р Ал. Грозев

РЕДОВНИ БОГОСЛУЖЕНИЯ И СЪБРАНИЯ

НЕДЕЛЯ 10⁰⁰ - 10.45 Ч.

БИБЛЕЙСКИ УРОК

НЕДЕЛЯ 11⁰⁰ Ч.

БОГОСЛУЖЕНИЕ С ПРОПОВЕД

БОЛНИ

сем. на с. Ирмгард Мански

Германия

Теодора Василева

тел.37-55-90

Мария Миланова

тел.332-526

Радка Чернева

тел.(05146) 421

Красимир Николов

Еленка и Иван Райкови

с. Езерово

Марина Райчева

тел.309-680

Цветелин Забунов

Веска Василева,

тел.754-337

Иванка

Дом Гергана

Ганка Докузанова

тел.75-11-31

Константин Иванов

тел.52-14-24

СКЪРБЯЩИ

Мария Миланова

Елена Цонева

Веска Маринова

ПО ВСИЧКИ ВЪПРОСИ МОЖЕ ДА СЕ ОТНАСЯТЕ ДО РЪКОВОДСТВОТО!

Александър Грозев	пастир	60-66-47 <i>agrozev@gmail.com</i>
Симеон Нейчев	дякон, Балчик	623-387
Кремен Стоянов	дякон, домакин, с. Игнатиево	307-088
Здравка Петрова	счетоводител	627-090
Иван Николов	секретар	37-94-91
Цветанка Кръстева		305-186
Пенка Чомонева	ръководител на женската група	638-130

ДРУГИ ВАЖНИ ТЕЛЕФОНИ:

Данаил Николов	хвалебна група	330-336
Вили Вътева	диригент, редактор бюлетин	63-81-31 <i>vili_varna@mail.bg</i>
Красимира Ангелова	библиотекар	31-00-52
Живка Бъчварова	книжен щанд	74-58-48

Посвещава се на децата от 60-те до 80-те години на 20-ти век

Ако сте били дете тогава, като погледнете назад, ще ви бъде трудно да повярвате, че сте успели да доживеете днешния ден. Ние се возехме на коли без прадпазни колани и без въздушни възглавници. Креватчетата ни бяха оцветени в ярки бои с голямо съдържание на олово. На шишенцата с лекарства нямаше секретни капачета, вратите често не се заключваха, а шкафовете вкъщи не се заключваха никога. Пиехме вода от улични чешмички, а не от пластмасови бутилки. На никого дори не би му хрумвало да кара колело с каска. Ужас, нали!

С часове си правехме моделни колички от дъски и лагери, намерени на някое бунище, и едва когато вече летяхме по нанадолнището си спомняхме, че сме забравили да им сложим спирачки. Сутрин излизяхме от къщи, играехме по цял ден и се прибирахме, когато запалваха уличното осветление-там където го имаше. И през цялото това време никой не можеше да разбере къде сме. Нямаше мобилни телефони, представяте ли си!

Няколко човека ядохме един сладолед и пиехме лимонада от една и съща бутилка – и никой не умря. Нямаше компютри, 3D игри, компактдискове, GSM-и, 160 канала кабелна телевизия, интернет и на тъпци ходехме на кино, защото нямаше дори видео!

Затова пък имахме приятели. Излизяхме от къщи и ги намирахме. Ако някой ни трябваше, отивахме у тях и се виждахме с него. Просто така, без предварително обаждане! Сами в този жесток и опасен свят. Без охрана. Как изобщо сме оживели?

Измисляхме сами игрите си, крадахме черешки и ги ядохме с костилките – и на никой костилките не му порасваха в корема. През междучасията се пръскахме с вода от многократни спринцовки и

бутилки от „Веро”. Нашите постъпки си бяха наши собствени и ние бяхме готови за последствията. Порязвахме се, ходихме в синини и натъртвания или си чупехме кокалите – но никой никого не съдеше. Смятахме, че за всичко сме си виновни ние самите. Представата, че можеш да се откупиш от ченгетата или да се скатаеш от казармата практически не съществуваше. Родителите от онези времена вземаха страната на закона, можете ли да си го представите?

Да-а-а, такава бяхме, а ето какви станахме:

1. По погрешка въвеждаме системната си парола на микровълновата печка.
2. Имаме списък от 15 номера да се свържем със семейството си, което се състои от 3 човека.
3. Пращаме e-mail на колегата, който седи в съседната стая.
4. Губим контакт с приятелите си, които нямат електронна поща.
5. След края на работния ден се връщаме вкъщи и отговаряме по телефона така, сякаш сме още на работа.
7. Изпадаме в паника, ако излезем от къщи без мобилен телефон и се връщаме да го вземем.
8. Щом се събудим сутрин, първата ни работа е да влезем в интернет, още дори преди да си изпием кафето.
9. Сега накланяш глава, за да се усмихнеш.
10. Четеш този текст, съгласен си с него и се усмихваш.
11. Още по-лошо – вече си намислил на кого ще го изпратиш.
12. Прекалено си увлечен, за да забележеш, че в този списък няма номер 6.
13. Трябва ти само секунда, за да пробягаш с поглед текста и да се убедиш, че номер 6 наистина няма.

Непознат автор